

gaaende Ændringsforslag, som jeg har været enig med Flertallet om —, at den nuværende Tilstand, som stammer fra den nugældende Fiskerilov af 5. April 1888, er i allerhøjeste Grad uheldig for Fiskerne, i den Grad uheldig, at det ikke er hel Overdrivelse, naar det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) siger, at der egentlig er Forbud mod, at danske Fiskere fiske Aal. Hvis enhver Grundejer, der er i Besiddelse af Aalegaardsret, værnede om denne Ret og benyttede den eller forhindrede andre i at fiske paa hans Grund, vilde det ikke være hel Overdrivelse at sige, at det er Fiskerne forbudt at fiske Aal. Men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem for Helsingør, at det er, for at bruge et mildt Udtryk, noget overdrevent, naar det ærede Medlem ikke vil tilkende det Forslag, som Flertallet nu stiller, anden Ros end den, at det er lidt bedre, noget bedre, det hjælper lidt paa den daarlige Tilstand. Naar det ærede Medlem ikke kan komme højere op i Skalaen, kan jeg ikke være enig med ham, saa maa jeg fremdeles mene, at det er at overdrive mere end fuldt forsvarligt, naar man ser hen til, hvad der staar i den nugældende Lov, hvor det er saadan, at „Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, medmindre andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet sig Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri ud for Kysten af andre, ogsaa Fiskere med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse.“

Naar man for det første satte dette ny Begreb: Aalestader ind i § 3, Loven af 1888, og endelig udpenslede det saaledes, at man sluttede Paragraffen med de Ord, at Fiskeri af andre ikke maa foregaa i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at disse lide nogen Skade derved — naar man er kommen saa vidt, maa jeg erkende, at man har nogen Grund til at bebrejde de Mænd, der da sade i Fiskeriudvalget, at de ikke havde deres Tanker rigtig godt samlede. Det kan maaske med nogen Grund bebrejdes de øvrige Medlemmer af Tinget — jeg maa med Skam sige, at jeg var ikke med til at stemme imod —, at Bestemmelsen blev vedtagen uden Afstemning; men vil man — og det bør man dog, naar man vil befatte sig med Lovgivning om Fiskeri —

sammenligne de Bestemmelser, vi leve under for Tiden, med det, Flertallet her foreslaar, saa paastaar jeg absolut, at der herved sker en ganske overordentlig stor Forandring for Fiskerne, en saa stor Forandring, at selv om det ikke lykkes til syvende og sidst at føre alle disse Bestemmelser uskadede gennem Forhandlingerne med det andet Ting — og jeg tvivler stærkt om det —, vil man alligevel have saa meget at løbe paa, at man kan komme til meget store Fremskridt til Gavn for Fiskerne, selv om vi skulle slaa noget af paa det, vi ere blevne enige om. Og jeg tør vel nok sige, at en stor Del af os ere enige om, at det, vi stille her frem, kunne vi ikke vente at faa gennemført helt og holdent, men at det nærmest er et forstandigt Grundlag for en Forhandling med det andet Ting. Vi kunne ikke vente, at det andet Ting vil bøje sig for os i et saa vigtigt Spørgsmaal som Aalegaardsretten.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til at omtale blot et eneste Spørgsmaal, foruden de to, jeg har nævnt, idet jeg gaar ud fra, at samtlige de øvrige Forslag, hvor de enkelte Medlemmer af Flertallet saa godt som overalt ere enige, behøver ikke hvert enkelt Medlem at omtale, hvilket kun vilde være Tidsspilde. Der er et enkelt lille Punkt angaaende Limfjordsfiskeriet, hvor det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Markvorsen) og jeg have været enige om at stille et Mindretalsændringsforslag under Nr. 72. Vi foreslaa der, at der efter Ordet „Korsfisk“ skal indskydes de to Ord „eller Konkylier (Snegle)“. Hvad det her drejer sig om, er at træffe Foranstaltninger til Tilintgørelse ikke alene af Korsfisk, som Lovforslaget nævner, men ogsaa af en Art store Snegle, som Fiskerne ved Limfjorden kalde „Konkylier“, og om hvilke det fra Fiskernes Side paastaas, at de ere overordentlig skadevoldende overfor deres Fiskeri, navnlig Rødspættefiskeriet med Nedgarn. Fiskerne paastaa, at ikke sjældent, naar de komme ud, at røgte deres Nedgarn, som kunne være ret godt forsynede med Rødspætter, er mellem Tredje- og Halvparten af de Rødspætter, der sidde i Nedgarnet, fuldstændig ødelagte ved, at disse „Konkylier“ eller Snegle have stukket deres Braad ind igennem dem og ligefrem suget Kødets ud, saaledes at der kun er Skind og Ben tilbage. Jeg har i et bestemt Tilfælde haft Lejlighed til at se en saadan medtaget stor Rødspætte her i København, og jeg maa erkende, at har